



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **J. Ž.**, zastoupené Mgr. Pavlem Batěkem, advokátem se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2006, čj. 21101/2006-17240, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2008, čj. 6 Ca 261/2006 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Zástupci stěžovatelky Mgr. Pavlu Batěkovi **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím Ministerstva zemědělství bylo zamítnuto odvolání žalobkyně, kterým se domáhala zrušení rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 12. 5. 2006. čj. SZIF/2006/0137508, jímž byla zamítnuta její žádost o poskytnutí dotace na pěstování plodin na orné půdě pro rok 2005 a dotace na chov přežvýkavců pro rok 2005 dle nařízení vlády č. 145/2005 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám pro rok 2005 (dále jen „nařízení vlády č. 145/2005 Sb.“), a to z důvodu, že žadatelce nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2005 na základě nařízení vlády č. 144/2005 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro kalendářní roky 2005 a 2006 (dále jen „nařízení vlády č. 144/2005 Sb.“).

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 3. 2008, čj. 6 Ca 261/2006 - 27, zamítl. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly v souladu s § 15 odst. 2 nařízení vlády č. 145/2005 Sb. Žalobkyně nesplnila zákonnou podmínku pro přiznání platby na chov přežvýkavců a pěstování plodin na orné půdě, neboť jí nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zde existovalo pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2006, čj. 10091/2006-17240, o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla zamítnuta její žádost o jednotnou platbu na plochu pro rok 2005 podle nařízení vlády č. 144/2005 Sb.

K námitkám žalobkyně, které byly obsahem její repliky k vyjádření žalovaného a které byly vzneseny při ústním jednání dne 20. 3. 2002, soud uvedl, že byly uplatněny až po uplynutí zákonné lhůty dvou měsíců. Jedná se tak o nepřijatelné rozšiřování žalobních bodů. V posuzované věci se nejedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí, k němuž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti. Obě rozhodnutí obsahují dostatečná a srozumitelná odůvodnění, proč nebylo žádostem vyhověno. Není chybou, nezabývají-li se tato rozhodnutí skutečností, pro které byla zamítnuta žádost žalobkyně o jednotnou platbu na plochu pro rok 2005. S ohledem na skutečnost, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), není pro posouzení žaloby rozhodné, jak bude soudem posouzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství o zamítnutí žádosti žalobkyně o jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy pro rok 2005.

Proti zamítavému rozsudku městského soudu brojila žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, v níž obecně uvedla, že se městský soud nedostatečně zabýval rozhodnými podklady. Tvrzení soudu, že při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, neobstojí. Stěžovatelka se domnívá, že řízením jí byla upřena práva zaručená Ústavou, Listinou základních práv a svobod a rovněž i Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (pozn. NSS - Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud toto její tvrzení ignoroval a vycházel toliko ze svých úvah. Bylo jí upřeno právo na spravedlivý proces, jelikož v řízení bylo postupováno v rozporu se zásadami správního řízení a stěžovatelka se ani nemohla vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelka současně zažádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Městský soud žádosti vyhověl a usnesením ze dne 16. 10. 2008, čj. 6 Ca 261/2006 - 41, stěžovatelce přiznal pro řízení o této kasační stížnosti osvobození od soudních poplatků a současně jí k zastupování ustanovil advokáta Mgr. Pavla Batěka.

Žalovaný navrhnul zamítnutí kasační stížnosti. Pokládá ji za nesrozumitelnou a nelogickou. Správní orgán při zamítnutí žádosti vycházel ze skutečnosti, že stěžovatelce nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2005. Soud správně konstatoval, že je prokázáno, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace na pěstování plodin na orné půdě a na chov přežvýkavců pro rok 2005. Žalovaný pro úplnost uvedl, že stěžovatelka sice byla úspěšná se svou správní žalobou proti rozhodnutí, jímž jí nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské

půdy za rok 2005, avšak v novém řízení bylo rozhodnutí správního orgánu prvého stupně žalovaným opětovně pravomocně potvrzeno.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z přiloženého spisu vyplynulo, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 13. 4. 2006, čj. 10091/2006-17240, bylo potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu, kterým stěžovatelce nebyla poskytnuta jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2005 poskytovaná na základě nařízení vlády č. 144/2005 Sb., a to pro nesplnění zákonných podmínek. Stěžovatelka, rovněž u Státního zemědělského intervenčního fondu, zažádala na základě nařízení vlády č. 145/2005 Sb., o poskytnutí dotace v rámci národních doplňkových plateb k přímým podporám, konkrétně o poskytnutí platby na pěstování plodin na orné půdě a platby na chov přežvýkavců, obě pro rok 2005. Poskytnutí uvedených plateb jí nebylo přiznáno, a to s ohledem na ustanovení § 15 odst. 2 nařízení vlády č. 145/2005 Sb., dle kterého nebyla-li žadateli přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy, Fond žadateli platbu podle tohoto nařízení vlády neposkytne.

Nejvyšší správní soud na úvod zdůrazňuje, že řízení o přezkoumání správního rozhodnutí je ovládáno zásadou dispoziční. Správní soud nenahrazuje žalobcovu iniciativu. Přezkoumává napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, jak vyplývá z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. a § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je-li námitka podána jen v obecné rovině, nemůže se k ní soud vyjadřovat konkrétním a podrobným způsobem. Jinak řečeno, obsah a kvalita žaloby a následně kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí správního či kasačního soudu. Zdejší soud přisvědčuje žalovanému v tom, že některé uplatněné kasační námitky nejsou v kontextu příliš logické a srozumitelné, na druhou stranu to však neznamená, že se k nim nelze alespoň v obecné rovině vyjádřit.

Tvrzení, že soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, dle stěžovatelky neobstojí.

V posuzované věci je rozhodné, že možnost získání dotace na pěstování plodin na orné půdě a na chov přežvýkavců pro rok 2005, o které stěžovatelka zažádala dle nařízení vlády č. 145/2005 Sb., bylo vázáno na předcházející rozhodnutí o poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy. O přiznání platby na základě nařízení vlády č. 144/2005 Sb. se rozhoduje ve zcela samostatném řízení, byť o ní rozhoduje též správní orgán jako v případě přiznání platby dle nařízení vlády č. 145/2005 Sb. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v době správního rozhodování o poskytnutí platby dle nařízení vlády č. 145/2005 Sb. zde existovalo pravomocné rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 13. 4. 2006, čj. 10091/2006-17240, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Státního zemědělského a intervenčního fondu, kterým jí nebyla přiznána jednotná platba na plochu zemědělské půdy. Správní orgán tedy v tomto směru konal zcela v intencích § 15 odst. 2 nařízení vlády č. 145/2005 Sb., jelikož v době svého rozhodování zde nebyla dána zákonná podmínka, a sice přiznání jednotné platby na plochu zemědělské půdy. Rovněž městský soud v době svého rozhodnutí o zákonnosti nepřiznání platby poskytované dle nařízení vlády č. 145/2005 Sb., tedy dne 20. 3. 2008, vycházel z právního

i skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Postupoval tak zcela v souladu § 75 odst. 1 s. ř. s. Danou věc tedy v rozhodné době posoudil správně a kasační stížnost je proto v této části nedůvodná.

Na okraj lze poznamenat, že bude-li soudu z jeho činnosti známo, že v témže časovém období byla samostatnými žalobami napadena správní rozhodnutí, u nichž výsledek rozhodnutí v jedné věci může ovlivnit výsledek věci druhé, měl by zvážit, zda by nebylo vhodnější, aby nejprve rozhodl o věci, od níž se odvíjí posouzení věci jiné, třebaže k takovému kroku není povinen. V nyní posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného ve věci platby poskytované na základě nařízení vlády č. 144/2005 Sb. městským soudem skutečně zrušeno, avšak jak vyplývá ze spisu, platba nebyla přiznána ani v následujícím správním řízení. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že s ohledem na obsah žalobních námitek, procesní aktivitu stěžovatelky v řízení a celkový skutkový stav věci je jediným zákonným postupem kasační námitku v tomto bodě zamítnout jako nedůvodnou.

V další části kasační stížnosti stěžovatelka opětovně obecným způsobem konstatovala, že žalovaný správní orgán nejednal dle zásad správního řízení, nepostupoval s ní v úzké součinnosti a zejména ji neumožnil se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, což je v rozporu s principem spravedlivého procesu. Městský soud i žalovaný postupovaly dle stěžovatelky v rozporu s ústavním pořádkem.

K těmto kasačním výtkám Nejvyšší správní soud uvádí, že je stěžovatelka jednak uplatnila opožděně a jednak jsou vneseny natolik nekonkrétním způsobem, že se k nim nelze blíže vyjádřit. S ohledem na koncentrační zásadu vyjádřenou v § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. větou třetí mohla vznášet žalobní body jen ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy jí rozhodnutí bylo oznámeno doručením písemného vyhotovení. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 7. 2006, žalobu proti rozhodnutí žalovaného podala prostřednictvím držitele poštovní licence dne 31. 8. 2006. Obecně podanou námitku, že jí nebylo umožněno se vyjádřit k věci a že správní orgány nedbaly zásad správního řízení, uplatnila až v replice k zaslanému vyjádření žalovaného, a to až po uplynutí dvouměsíční lhůty. Městský soud tedy nepochybil, konstatoval-li jejich opožděnost a daným správním rozhodnutím se zabýval jen z pohledu vad, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti. Takové vady ale ve věci neshledal.

Namítá-li stěžovatelka, že nemohla ve správním řízení uplatnit své návrhy a soud se nedostatečně zabýval podklady, které lze obecně vztáhnout k žalobní námitce, že Ministerstvo zemědělství nepřihlédlo k předloženým důkazům, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákonnost rozhodnutí o nepřiznání jednotné platby na plochu zemědělské půdy není předmětem tohoto řízení. Městský soud proto nebyl oprávněn v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Ca 261/2006 posuzovat zákonnost rozhodnutí o neposkytnutí platby dle nařízení vlády č. 144/2005 Sb.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou důvodné a přitom neshledal ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho

běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven právní zástupce Mgr. Pavel Batěk; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ačkoliv ze soudního vyplývá, že zaměstnankyně tohoto advokáta nahlížela do předmětného spisu, advokát zůstal vůči Nejvyššímu správnímu soudu nečinný. K výzvě soudu náklady nedoložil a ani z obsahu spisu nevyplývá žádný úkon právní služby, za který by ustanovenému zástupci náležela odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tedy ustanovenému zástupci odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu